

KORKU TÜNELİ *DEDEK TİF* AYNES

*"İyi olmak kolaydır,
zor olan âdil olmaktır..."*

JEAN LUC LUCIANI

Çevirmen: Gülgün Kozan

**CARPE
DIEM**

anı yakala!

**CARPE
DIEM**

Dedektif Aynes
Korku Tüneli

Yazar: Jean Luc Luciani
Çevirmen: Gülgün Kozan
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Kapak İllüstrasyon: Erwann Surcauf
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No:
Macera Kurgu / Polisiye
Yayınçılık Sertifika No: 45585

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8 /A
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 49687

© *Bridge Sud-La Disparition* Fransızca orijinal adıyla uluslararası
yayın hakları Rageot Editeur tarafından temsil edilen bu kitabın
Türkçe tüm yayın hakları, Akan Ajans aracılığı ile
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Dedektif Aynes

Korku Tüneli

Jean Luc Luciani

**CARPE
DIEM**

Jean-Luc Luciani

1960 yılında Marsilya’da doğdu. Bir süre göçebe hippy hayatı yaşayıp dünyanın pek çok yerini gezdi. Daha sonra hayata demir atmaya ve bir yuva kurmaya karar verdi. Fransa’ya döndüğünde eğitime devam etti ve kendine en çok yakıştırdığı mesleği yani öğretmenliği seçti. Okullarda özel eğitim uzmanı olarak çalıştı.

Ragge müziğe büyük bir ilgisi var. Radyo programları sundu. Le Matin de Paris gazetesinde yazıları yayımlandı.

Genç okurlar için gizem ve polisiye türünde kitaplar yazan Luciani, polisiye türünü insani erdemler ve edebi bir yaklaşımla harmanlayabilen bir öğretmen-yazar...

Gülgün Kozan

10 Temmuz 1987’de Eskişehir’de doğdu. Bilkent Üniversitesi İngilizce-Fransızca Mütercim-Tercümanlık Bölümü’nden mezun oldu. Hacettepe Üniversitesi Mütercim-Tercümanlık bölümünde yüksek lisans yaptı. Çeşitli özel kurumlarda ve devlet kurumlarında çevirmen olarak çalıştı. Yayınevleri için İngilizce ve Fransızcadan kitaplar çevirdi.



Roullier'e kalsa akşamı hoş bir restoranda geçirebilirdi ama kızına verdiği sözden geri dönemezdi. Lunaparka gideceklerdi.

Aynes yerinde duramıyordu.

"Hangisinden başlıyoruz?" diye sordu heyecanla.

Açlıktan ölüyorlardı. O yüzden Roullier çöreklerin satıldığı yeri gösterdi.

"Önce yemek yiyoruz! Ondan sonra bakarız..."

Ufak bir masaya oturdular. Masa en az bir asırdır temizlenmemiş gibi görünüyordu.

"Şuna bakın, insanlar ne kadar da pis olabiliyor!"

Komiser masanın üstündekileri yakındaki çöp kutusuna atıp masayı biraz olsun temizlemeye çalıştı.

"Ben çörek almaya gidiyorum. Kim ne istiyor?" diye sordu Melaine.

"Benimkinin üzerinde Nutella olsun!" dedi Aynes.

Jimenez de boğazına düşkündü.

“Benimkinin üzerinde de krem şanti olsun.”

Roullier bir an tereddüt edip ardından, “Sade olsun” diye yanıtladı.

Hastaneye son gidişinde doktor kolesterolünün yüksek olduğunu söylemişti. Melaine gülümseyerek hiçbir yorum yapmadan uzaklaştı.

Ama Aynes kendini bu zevkten mahrum bırakmayacaktı.

“Yoksa kilo almaktan mı korkuyorsun baba?”

Ardından cep telefonunu çıkarıp babasının bir fotoğrafını çekti.

“Süpürge görevi de görüyor mu?” diye sordu Roullier.

Aynes cevap vermedi.

Jimenez kollarını açıp gökyüzüne baktı.

“Ne olursa olsun Paris gibi büyük bir şehirde oturduğun için şanslısın! Buradaki bütün her şey bana enerji veriyor... İnanın bana bu lunapark her yıl Marsilya’da baharın gelişini kutlamak için kurulan lunaparktan on kat daha güzel!” dedi heyecanlı bir ses tonuyla.

Roullier şüpheli gözlerle polis memurunu süzdü. Bir baba kız çatışmasını önlemek için konuyu mu değiştiriyordu yoksa gerçekten böyle mi düşünüyordu?

Roullier, Melaine geri geldiğinde kafasındaki soruları bir kenara bıraktı. Dumanı tüten çörekler nefis görünüyordu.

“Haydi başlayalım!” dedi Aynes, çöreğinden büyük bir ısıklık aldı.

“Çarpışan otolara binelim mi?” diye sordu Jimenez.

Roullier bir an tereddüt etti.

“Hmm. Belki de tehlikeli olabilecek şeylerden uzak dursak iyi olacak. Kızımı annesine sapasağlam teslim etmek istiyorum.”

“O zaman siz çarpışan otolara binerken biz de Aynes’le korku trenine binelim!” diye önerdi Melaine.

“Pekala” diye onayladı Roullier, çöreğinden bir ısıklık aldı.

Büyük trenin önünde ayrıldılar. Roullier saatine baktı.

“On beş dakika sonra burada buluşalım.”

“Tamam” dedi Melaine.

Yirmi metre kadar yürüdükten sonra çocuklar için tasarlanmış oyun alanlarını geçip korku trenine vardılar. Yenilenen stant parlıyordu. Ortasında yeşilimsi bir iskelet vardı, iskeletin etrafında ise birbirine çarpan bir sürü kurukafa... Sol tarafta bulunan kaleden endişe verici bir duman çıkıyordu ve içeriden korkunç çığlıklar geliyordu.

Tepede kargalarla dolu bir kafes asılıydı. İçinde hapsedilmiş bir büyücü kahkaha atıyordu.

Polis memuru dekoru oldukça başarılı bulmuştu ve oyunun hakkını vermeye karar verdi.

“Korkudan altıma yapacağım!” diye haykırdı titreyerek.

Aynes kaşlarını çattı.

“Sana inanmıyorum!”

“Her gün cinayetle uğraşır olmam çocuk ruhumu kaybettiğim anlamına gelmiyor.”

Biletlerini alıp bekleme sırasına girdiler. Sağlarındaki vampirin elinde yanıp sönen bir pano vardı. Üzerinde “Bir sonraki tren bir dakika içinde kalkıyor!” yazıyordu.

Aynes cep telefonunu çıkarıp önlerindeki kişinin omzuna dokundu.

“Pardon, arkadaşımın benim fotoğrafımı çekebilir misiniz?”

Önlerinde oturan genç onlara dönüp gülümsedi. Kahverengi saçları ve okyanus mavisi gözleri vardı. Aynes’in hayranlık dolu bakışları Melaine’in gözünden kaçmamıştı.

“Memnuniyetle” deyip yıldırım çarpmış gibi kendisine bakan Aynes’in elindeki telefonu aldı. Melaine, Aynes’i dirseğiyle hafifçe dürttü.

“Gülümseyin!”

“Buyurun” deyip, telefonu Aynes’e verdi.

“Çok teşekkür ederim” diye kekeledi Aynes.

“Benim için bir zevkti.”

Aynes âdeta tereyağı gibi erimişti.

“Tebrikler, sanıyorum az önce birine vuruldun” diye fısıldadı Melaine, Aynes’in kulağına.

Aynes cevap vermek yerine dil çıkardı. Ardından cep telefonuna odaklandı.

“Fotoğrafımızı arka plan resmi yapacağım.”

Melaine, Aynes’in konuyu değiştirmek istediğini anlamıştı.

“Yine de tebrikler! Fotoğraf çekirme fikri hiç de fena değil” diye ısrar etti muzipçe.

“Amacım bu değildi!” diye kendini savunmaya geçti Aynes.

Melaine’in dalga geçtiğini anlayınca Aynes, başını sallayıp kendi kendine söylendi:

“Ben de hep yiyorum!”

Vampirin elindeki pano yanıp söndü. Balmumu kaplı ağzından ürkütücü bir ses çıktı:

“Dikkatli olun, tren kalkıyor!”

Beş vagondan oluşan tren yavaş yavaş biniş platformuna yaklaştı.

“Sakin karanlıkta şaka yapma!” diye uyardı Aynes Melaine’i.

Ardından dördüncü vagona bindiler. O sırada Paris’in gökyüzünde büyük bir şimşek çaktı ve bir fırtına başladı.



Jimenez, Roullier'in arabasına arkadan çarptı.

Roullier soldan gelecek darbeyi engellemeye çalışırken Jimenez'in geldiğini görmemişti. Sırtında bir acı hissetti.

“Artık benim yaşım geçmiş bunlar için” diye tekrar edip durdu kendini avutmak için.

Ama bu onun Jimenez'den intikamını almak için bütün bir pisti dolaşıp ona çarpmasına engel olmadı.

Jimenez ise yalnız kalmış güzel bir sarışını takip etmekle meşguldü. Roullier tam yaklaşmışken biraz daha kuvvetli çarpmak için tüm ağırlığını öne verdi. Meslektaşının otomobili başka birininkine çarptı. Jimenez şok içinde suratını astı. Roullier bir kahkaha patlattı. Ardından zil sesi duyuldu ve süre doldu. Roullier belini tutarak arabadan çıktı.

“Tanrım, az kalsın beni öldürüyordun!” dedi Jimenez’e.

“Ben de aynı şeyi size söyleyecektim!” diye yanıtladı genç polis memuru boynunu ovarak.

İkisi de gülümsedi.

“Bir tur daha atmak için vaktimiz var mı?”

Roullier sol bileğindeki saate baktı.

“Maalesef yok.”

Metal tentenin altında kalmaya özen göstererek standın kenarına yaklaştılar. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve önlerinde âdeta sudan bir duvar oluşmuştu. Görüşlerini engelliyordu.

“Hazır mısın?”

Jimenez suratını astı. “Başka bir şansım var mı?” diye sordu.

Zaten Roullier onu duyamazdı.Çoktan uzaklaşmıştı ve yağmur damlalarının altında hızla ilerliyordu.

Jimenez de kendini dışarı attı. Patronunun peşinden giderken Melaine ve Aynes’i düşündü.

“Onlar ne durumda acaba?” diye merak etti.

Genç polis memuru lunaparktaki büyük aletlerin yanından geçiyordu ki korkunç bir çığlıkla irkildi.

Jimenez atlıkarıncanın önünden geçerek Roullier’e yetişti.

“Bu çığlık da neyin nesiydi?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Ses yeniden duyuldu. Bu sefer daha yüksekti. Ardından başka ılık sesleri de karıştı.

“Bir şeyler oluyor!”

Roullier alışkanlıkla elini beline götürdü ama üzerinde silah olmadığını fark etti.

Jimenez sollarındaki girişı gösterdi. “Sanırım ses şuradan geliyor...”

“Gidelim!” diye bağırdı Roullier koşarak.

Hızla atom bombacısı standından geçtiler. Korku tünelinin girişinde gördükleri manzara karşısında donup kaldılar.

Aynes olay yerinin birkaç metre ilerisinde titriyordu. Kaskatı kesilmişti ama daha da önemlisi üzerinde kan vardı.

“Aynes!” diye bağırdı Roullier.

Omuzlarından tutup onu sarstı.

“İyi misin, bir şeyin var mı?”

Aynes sadece başını kaldırabilecek enerjiyi bulabilmişti, babası ne olduğunu sorduğunda titreyen dudaklarından tek bir kelime bile dökülmedi.

Ardından Jimenez yaklaştı.

“Peki, Melaine nerede?” diye sordu telaşla.

Aynes titreyen eliyle korku treninin yanında toplanan kalabalığı gösterdi.

Roullier ayağı kalkıp Jimenez’e döndü.

“Aynes’e göz kulak ol!” deyip kalabalığa doğru ilerledi.

Yirmi kadar kişi etrafını sarmıştı.

“Polis!”

Meraklı kalabalık uyuşuk uyuşuk duruyordu. Roullier kendine yol açmak zorunda kaldı.

“Açılın!”

Roullier gördüklerine inanamadı.

Melaine korkmuş bir şekilde sondan bir önceki vagonda oturuyordu. Tren sorumlusu adam yanına gitmiş, onunla bir şeyler konuşuyordu. Roullier’in gözleri birden Melaine’in tam arkasında yatan kanlar içindeki adama takılmıştı.

“Burada ne oldu?” diye sordu merakla.

Adam tereddüt etmeden genç kadını gösterdi.

“Şu kadın bu adamı bıçakladı!”

Roullier inanmak istemedi. Ama Melaine’nin sağ elinde duran kanlı bıçak adamı haklı gösteriyordu...